



ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА СПЕЦИАЛИЗИРАНО ЗВЕНО „АНТИКОРУПЦИЯ“

На вх. № 268 / 2016г.
по описа на СГП – СЗ «А»,
.....2016г.

[Handwritten signature]

До:

Инспектората към Висш съдебен съвет, с адрес за кореспонденция – град София, п.к. 1000, ул. „Георг Вашингтон“ № 17

Екз:

г-н Ивайло Павлов Илиев, с адрес за кореспонденция – град София, п.к. 1510, район Подуяне, ж.к. „Хаджи Димитър“, ул. „Резбарска“ № 25, моб. тел. № за контакт - 0888 811-264

Уважаеми дами и господа инспектори при Инспектората към ВСС,

В Специализирано звено „Антикорупция“ при Софийска градска прокуратура бе извършена проверка по прокурорска преписка с вх. № 268 / 2016г., по описа на СГП-СЗ„А“, образувана по сигнал на г-н Ивайло Павлов Илиев от гр. София. В сигнала на г-н Илиев са изложени твърдения за извършени спрямо него (в качеството му на физическо лице, а също и на собственик/съдружник/ и управител на търговски дружества „Метропол-М“-ЕООД, „Р.Е.М. Билдингс“-ЕООД и „Метропол Пропъртис“-ООД) незаконосъобразни действия от страна на съдии и на частни съдебни изпълнители при водене на заповедни и изпълнителни производства, образувани срещу подателя на сигнала и срещу управляваните от него търговски дружества.

В хода на проверката бяха изискани копия на материали по следните заповедни производства:

- ч. гр. дело № 27017 / 2010г., по описа на СРС-ГО, 29-ти състав;
- ч. гр. дело № 27018 / 2010г., по описа на СРС-ГО, 24-ти състав;
- ч. гр. дело № 11410 / 2011г., по описа на СРС-ГО, 50-ти състав;
- ч. гр. дело № 13734 / 2011г., по описа на СРС-ГО, 119-ти състав;
- ч. гр. дело № 19373 / 2011г., по описа на СРС-ГО, 70-ти състав;
- ч. гр. дело № 24227 / 2011г., по описа на СРС-ГО, 29-ти състав;
- ч. гр. дело № 12248 / 2012г., по описа на СРС-ГО, 50-ти състав;
- ч. гр. дело № 12249 / 2012г., по описа на СРС-ГО, 46-ти състав;
- ч. гр. дело № 12250 / 2012г., по описа на СРС-ГО, 47-ми състав;
- ч. гр. дело № 35899 / 2012г., по описа на СРС-ГО, 28-ми състав;

- ч. гр. дело № 35900 / 2012г., по описа на СРС-ГО, 50-ти състав;
- и
- ч. гр. дело № 36497 / 2012г., по описа на СРС-ГО, 64-ти състав.

Макар проверката по преписката да приключи с прокурорски акт по чл. 213, ал.1 от НПК – отказ да се образува наказателно производство, предлагам на вашето /Вашето/ внимание следните констатации и изводи от нея:

1. Установи се, че, с изключение на ч. гр. дело № 36497 / 2012г., по описа на СРС, по нито едно от едно от останалите единадесет на брой заповедни производства, проведени по реда на чл. 417 и сл. от ГПК, всички по описа на СРС, не е бил издаван формален писмен съдебен акт – разпореждане, с ко/й/ето да се уважава заявлението за издаване на заповед за изпълнение, да се допуска незабавно изпълнение и да се постановява издаването на изпълнителен лист. Вместо да издадат такъв разпоредителен акт, въз основа на който се издава и самата заповед за изпълнение, съдиите по тези заповедни производства са се задоволили единствено да издадат заповеди за изпълнение, в които, и в нарушение на образеца, заложен Наредба № 6 / 20.02.2008г. – *за утвърждаване на образци на заповед за изпълнение, заявление за издаване на заповед за изпълнение и други книжа във връзка със заповедното производство (издадена на основание чл. 425, ал.1 от ГПК от министъра на правосъдието, обн. ДВ, бр. 22 / 28.02.2008г., в сила от 01.03.2008г.)*, е било инкорпорирано част от съдържанието, което принадлежи към неиздадения предикатен съдебен акт – разпореждането. Твърдя, че неиздаването на нарочни разпореждане/ия/ в производствата по чл. 417 и сл. от ГПК, в хипотезите при които се уважава заявлението на кредитора за издаване на ЗИ, допуска се незабавно изпълнение и се разпорежда издаването на изпълнителен лист, поставя основателно въпроса доколко издадените ЗИ по такива дела съставляват годно процесуално основание за незабавно изпълнение, каквито аргументи между другото е навеждал и самия Ивайло Илиев в многобройните си жалби, адресирани по всяко едно от изброените по-горе заповедни производства. В подкрепа на това мое становище стои от една страна граматическото тълкуване на нормите на чл. 417 – чл. 423 от ГПК, посредством което се разкрива, че в нито една от алинеите към тези норми определението „незабавно“ не се използва наред със словосъчетанието „заповед за изпълнение“. В същото време във всичките три алинеи на чл. 419 от ГПК законодателят е употребил словосъчетанието „разпореждане за незабавно изпълнение“. На следващо място, смисловото тълкуване на съдържанието на нормите на чл. 419, ал.1 и ал.2 от ГПК води несъмнено до извода, че заповедта за изпълнение следва да съществува като отделен акт от разпореждането, въз основа на което тя е издадена, тъй като макар и темпорално едновременно, оспорването на разпореждането за незабавно изпълнение и на заповедта за изпълнение по чл. 417 от ГПК се осъществява с отделни писмени изявления, като оспорването на разпореждането е с частна жалба, за разглеждането на която се прилага реда, установен в чл. 274 – чл. 278 от ГПК, докато срещу заповедта за изпълнение се подава възражение по чл. 414 от ГПК, съгласно нормативно заложен образец в Приложение № 7 към чл.7 на Наредба № 6 / 20.02.2008г. (последната издадена на основание чл. 425 от ГПК). Трети аргумент в подкрепа на становището, че заповедта за

изпълнение по чл. 417 от ГПК се явява производен съдебен акт на друг съдебен акт - разпореждане, се извежда и от съдържанието на т.20 към чл.2 от Наредба № 7 от 22.02.2008г. - *за утвърждаване на образците на книжа, свързани с връчването по ГПК (издадена на основание чл. 55 от ГПК от министъра на правосъдието, обн. ДВ, бр. 22 / 28.02.2008г., в сила от 01.03.2008г.)*, според което, наред с връчване на заповедта за изпълнение, на страната-длъжник по заповедното производство се връчва и препис от разпореждането, въз основа на което е била издадена заповедта – приложение № 20. Не на последно място по значение, искам да отбележа, че си направих труда да прегледам, чрез електронния сайт на издателство „Апис“, практиката на съдилищата в страната по прилагането на чл. 417 и сл. от ГПК, като установих, че например съдиите в Районен съд – Варна спазват строго формалния ред на заповедното производство, като при уважаване на заявленията за издаване на заповеди за изпълнение, респ. при уважаване на молбите за допускане на незабавно изпълнение, издават мотивирани разпореждания, въз основа на които впоследствие издават и съответните заповеди за изпълнение;

2. Освен неиздаването на формален разпоредителен акт в производствата по чл. 417 от ГПК, в хода на проверката, по повод сигнала на г-н Илиев, се установи, че след издаване на заповедите за изпълнение по изброените по-горе заповедни производства, от съответния съдия, от съответния деловодител или от съответния секретар при Софийски районен съд не са били издавани съобщения с приложени към тях бланки на разписки за връчване, съгласно образца, установен в Приложение № 20, към т.20 на чл.2 от Наредба № 7 от 22.02.2008г. - *за утвърждаване на образците на книжа, свързани с връчването по ГПК (издадена на основание чл. 55 от ГПК от министъра на правосъдието, обн. ДВ, бр. 22 / 28.02.2008г., в сила от 01.03.2008г.)*. Такива съобщения с приложени към тях бланки на разписки за връчване не са открити в материалите по нито едно от изпълнителните дела, образувани от частните съдебни изпълнители по молба на вискателите, в чиято полза са били издадени съответните заповеди за изпълнение. В същото време, по всяко едно от заповедните производства Ивайло Илиев е депозирал множество възражения по чл. 414 от ГПК и частни жалби по чл. 419 и чл. 423 от ГПК, в които нееднократно е заявявал, че никога не са му били връчвани надлежно относимите за него като страна заповеди за изпълнение. Въпреки това му изявление, с изключение на възраженията по чл. 414 от ГПК, подадени по ч. гр. дело № 24227 / 2011г., по описа на СРС, всички други възражения и частни жалби, подадени от Илиев, са били оставени без разглеждане като просрочени, тъй като съдебните състави са приемали, че издадените заповеди за изпълнение били връчени на страната-длъжник, т.е. на Илиев и на свързаните с него лица, чрез поканата за доброволно изпълнение. Считам, че решенията на съдебните състави при СРС, изразили се в застъпване на позицията, че на страните-длъжници по посочените заповедни производства са били надлежно връчени издадените спрямо тях заповеди за изпълнение, което връчване се било реализирало с поканата/ите/ за доброволно изпълнение, влиза в дълбока колизия с подзаконовия нормативен акт, към който препраща разпоредбата на чл. 55 от ГПК, регламентираща реда за връчване на заповедите за изпълнение по чл. 417 от ГПК и на преписите от разпорежданията. За да бъде спазен нормативния регламент за връчване на ЗИ, се изисква изготвяне от съдията, от деловодителя или от

секретаря при съответния заповеден съд на съобщение, към което се прилага и разписка за връчване, съгласно образца по Приложение № 20, към т.20 на чл.2 от наредбата, след което съобщението заедно с бланката на разписката следва да бъдат изпратени **на**, респ. поискани от съответния частен или държавен съдебен изпълнител, пред който е образувано изпълнително дело по молба на вискателя, доколкото чл. 418, ал.5, изр. 1-во от ГПК обуславя връчването на заповедта да се извърши чрез съдебен изпълнител. Допълнителен аргумент, че **не** разписката към поканата за доброволно изпълнение, а разписката към **съобщението** по образца в Приложение № 20, към т.20 на чл.2 от Наредба № 7 от 22.02.2008г., надлежно удостоверява връчването на ЗИ на длъжника, се извежда и от изр. 2-ро на чл. 418, ал.5 от ГПК, прието със ЗИДГПК, ДВ, бр. 50 / 2015г., с което се вмени задължение на съдебния изпълнител да изпраща на заповедния съд копие от съобщението за връчване на заповедта, а не копие от поканата за доброволно изпълнение.

Моля, да приемете настоящото уведомление като сигнал по смисъла на чл. 56, ал.1 от ЗСВ за преценка на необходимостта от анализ на приключилите заповедни производства в страната, с цел даване на отговор по въпросите доколко установената в Софийски районен съд практика да не се издава разпореждане за уважаване на молбата за незабавно изпълнение по чл. 417 – чл. 418 от ГПК, както и да не се следи за издаването и попълването на нарочно съобщение-разписка по образца, заложен в чл.2, т.20, Приложение № 20 на Наредба № 7 / 22.02.2008г., противоречи на практиката за решаване и приключване на същите по характер дела, водени в други съдилища в страната, и ако противоречи налага ли се сигнализиране на председателя на ВКС на основание чл. 54, ал.1, т.4 от ЗСВ.

27.07.2016г.
гр. София

ПРОКУРОР

И. Занев

